

Ülök a laptop előtt, előttem aggasztóan üres word dokumentum tátong. A fejléc azért már kész. Elmélkedni kéne... Már napok óta be kellett volna fejeznem és elküldenem az illetékeseknek... Korábban már átfutottam a kijelölt szentírási szakaszt, de aztán félretettem, igyekeztem halasztani, amíg lehetett. Most viszont már tényleg nem úszom meg, ráveszem magam, újra olvasom Jánost...

Szerencsém van, szembe jön egy könnyen dekódolható üzenet, ami el is gondolkodtat: „*Ne fáradozzatok veszendő eledelért, hanem azért, amely az örök életre megmarad...*”

Talán nem csak én érzem aktuálisnak ezt a jézusi tanácsot. A mai, anyagi világban egyre nehezebb dolgunk van felfedezni és megtartani az igazi, időtálló értékeket. Mondhatni erős ellenszélben éljük a mindennapjainkat. Pillanatnyi örömforrások, egyszer használatos tárgyak, még nálunk is okosabb telefonok, nem létező igényeket keltő fantasztikus berendezések, a hamis korlátlan csábítása ömlik ránk mindenhol. A lépten nyomon eléünk táruló reklámok is tesznek róla, hogy tudatosuljon bennünk: mindenből van szebb, jobb, nagyobb. Az így felhalmozott dolgok boldogító hatása azonban erősen megkérdőjelezhető.

Ezek a „veszendő eledel” és a velük kialakuló új szokások inkább kényelmessé, de egyben igen elfoglalttá is tehetik az embert. Sok időt pazarlunk fölöslegesen, és azon kapjuk magunkat, hogy elfoglaltak vagyunk a nagy kényelmességünkben és az azt megteremtő hajszában. Ez a kétes elfoglaltság pedig mindig jó kifogás arra, hogy miért nem érünk rá segíteni valakinek, miért vagyunk figyelmetlenek, miért halasztgatjuk a teendőinket. (Így magyarázzuk egy lélekvaró elmélkedés határidőn túli leadását is...)

Egy szó mint száz, jó mindig kicsit újra átgondolni, hogy mire szánunk időt, mi motiválja a mindennapjainkat, hogyan tudnánk kicsit jobba lenni. Itt a rügyező 2017. május, de pár vadhajtást érdemes legalább megigazítani magunkban.

Benyhe Róbert (Budapest)